

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 7. vel. travna 1886.

List 19.

Ogovor v stoljni cerkvi o začetku Šmarnic 1886.

„Jaz sem cvetlica na polji in lilija v dolinah.“ Vis. pesem 2. 1.

Prijazni majnik, prelepi mesec Marijin se je približal. Na tisoče in na milijone vernih katoliških src se ga veseli, saj je posvečen njej, katero za Bogom naj bolj častimo. Z nekakim rajskim veseljem in navdušenjem zbirajo se verni sinovi in hčere ta mesec krog kakega altarja ali podobe nebeške Kraljice, ga lepšajo in zališajo, kar najbolje vejo in znajo, da bi preljubljeno hčer nebeškega Očeta, mater Božjo in svojo mater, brezmadežno nevesto sv. Duha dostojno kakor kraljico majnikovo počastili, ji vse reve in nadloge potožili, se ji za prejete dobrote zahvalili, pa tudi po nji v prihodnje si sprosili raznih milost in blagoslova od zgoraj.

Tudi mi, pr. m!, zbrali smo se danes tukaj krog altarja Naše ljube Gospe presvetega Serca Jezusovega iz istega namena. Počastiti jo hočemo danes in vsak dan tekočega meseca, kateri je posebej nji posvečen, kot našo dobro mater; saj se ji imamo za toliko dobrot zahvaliti! Zaupljivo se obračamo k nji, da bi nam milost sprosila pri svojem božjem Sinu in našem Odrešeniku. Mnogo se imamo pri nji učiti, ktera napolnjena s svetim Duhom sama pravi o sebi: „Jaz sem cvetlica na polji in lilija v dolinah.“ (Vis. pes 2, 1.) Vem, preljubi! da vsi gorite za pobožnost, katero danes pričenjamo, šmarnice imenovano, in ni mi treba veliko govoriti. Le nekoliko olja hočem priliti v svetilnico vaše gorečnosti do kraljice majnikove in vas povabiti, da bi se z novo gorečnostjo tudi letos te pobožnosti vdeleževali. Zato vam hočem prav ob kratkem povedati: 1.) Kako se je ta pobožnost pričela in med nami razširila, in 2.) na nekatere vzroke vas opomniti, zakaj naj bi se posebno to leto prav pridno te pobožnosti vdeleževali.

1.) Ena naj lepših pobožnost, katero so otroci Marijini v vert sv. katoliške Cerkve v novejšem času zasadili in ktera kakor lepo cveteče, sadunosno drevo že po vsem svetu svoje veje razprostira, je majnikova pobožnost, — so šmarnice. Otročji ljubezni vernih do nebeške Kraljice ni zadostovalo, da bi le o gotovih dnevih v letu praznično obhajali spomin na skrivnostne dogodke milostnega življenja svoje preblazene Matere, hotli so ji posvetiti še celi mesec z molitvami, s pobožnimi pesmami,

s službo božjo, z vrednim prejetjem zakramentov sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, z raznimi obljubami in in trdnimi sklepi. V ta namen izvolili so si naj lepši mesec v letu. — mesec majnik.

Ta pobožnost se je pričela pa proti koncu 18 stoletja v Rimu tako le: Takrat se je nevera in z njo sklenjena brezbožnost in razuzdanost po Laškem močno razširjala, ter je že tedanji papeži od svojih dežel, ko so še posvetno kraljestvo v oblasti imeli, odverniti niso mogli; stopile so tedaj v družbo ali zvezo nekatere pobožne osebe, njim na čelu častit mašnik iz reda Jezusovega, po imenu oče Lalomia. Ta družbica pobožnih ljudi poklekne pred altar Naše ljube Gospe, v središču kerščanstva, objokujejo brezbožnost in hudoobijo, ktera se je na vse strani prederzno razširjala in veliko ljudi nesrečnih storila; zavežejo se, da hočejo celi mesec maj posebnemu češčenju nebeške Device posvetiti, da bi na njeno mogočno priprošnjo oči zaslepljenim razuzdancem se odperle in bi se povetnili k Bogu, katerega so naj bolj žalili ta prelepi mesec majnik s svojim pojedanjem in popivanjem, z igranjem in plesanjem ter so z ostudnim življenjem skrušili vsako čednost.

Med tem ko so tedaj take brezbožne množice po ulicah in cestah, po kerčmah in hišah, po logih in vertovih počenjale najostudnejše gerdobije; ko so se godile bogokletstva, zaničevanje in zasmehovanje svetih reči, ko so brezbožniki prepevali nesramne pesmi ter prav živinsko živeli; so pa te pobožne duše klečeče pred podobno prečiste Device Marije molile, prosile pomoči in usmiljenja, častile in slavile so njo in po njej ljubezen, dobrotljivost in vsegamočnost Božjo. Zaljšale so altar Naše ljube Gospe s cveticami, premišljevale njene prelepe čednosti, jo s pobožnim petjem slavile in ji posvečevale v gorečih molitvah svoja serca. Ta mala družbica pobožnih Marijinih otrok kmalo naraste, lepa pobožnost se v pričo sv. Očeta po več cerkvah v Rimu prav ginljivo obhaja in se razširi od tam v sosednje pokrajine, po Napolitanskem, po Siciliji in Malti in po Francoskem. Od tam se je ta pobožnost zanesla na Nemško, posebno na katoliško bavarsko.

Iz sosednje laške dežele so se šmarnice razširile tudi v naše kraje. Letos je ravno 30 lét, kar so se šmarnice pričele in obhajale v tej naši stolni cerkvi, to je leta 1856. Vnema in gorečnost vernih do te pobožnosti je rastla od dne do dne čedalje bolj, in se je od tistega časa malo da ne po vsej deželi razširila. Ne le,

da se šmarnice po vseh cerkvah našega mesta z izgledno gorečnostjo obhajajo, semem reči, da je že malo fará v naši deželi, da bi ljudje svojih šmarnic ne imeli. Povsod s hvale vredno dobroserčnostjo vsak, kdor le kaj more, po okolišinah in potrebah kaj v ta namen daruje, da se kak Marijin oltar dostojno ozaljša, in se tam ta pobožnost obhaja nebeški Kraljici v slavo. Tudi vaša darežljivost ni zadnja, kedar je treba v čast Božjo in nebeške Kraljice kaj storiti. Vedno so mnogi izmed vas pripravljeni darovati po svoji zmožnosti kaj v ta namen, ter sem že večkrat imel priliko občudovati, od kod vse to prihaja. Res, čudovit je blagoslov Božji. Zraven dobrotljivih rok, ki se nobeno leto ne ustrašijo darovati trud, čas in precejšen del svojega imetja v ta namen, da se dostojno ozaljša ta oltar, darujete še k temu mnogi, kar največ vam je mogoče, da bi se kaj novega omislilo in tako slovesniše obhajala vsa pobožnost. Letos je dobrotna roka prav globoko posegla in veliko v ta namen darovala, da so se zamogli omisliti novi pozlačeni svečniki, kateri stanejo lepo svotico — nad 400 gld. Za vse to vam bodi izrečena najserčnejša zahvala. Marija — Kraljica majnikova — naj vam vse to in drugo, kar ste kedaj v ta namen darovali, s svojo mogočno priprošnjo stoterno poverne!

Sploh vse kaže, da je ta pobožnost v vaših in v vseh vernih srcih globoko vkoreninjena, in vem, da bi vam težko djalo, ko bi se kedaj opustila. Ali terdno se zanašam, da se to nikdar ne bo zgodilo, dokler bo tukaj še verni rod prebival. Iz vernih src je ta pobožnost tako rekoč sama izrastla, iz žive vere in ljubezni do Marije pricvetla, in je prav posebno priljubljena slovesnost vernih katoliških src; torej bo ostala tudi med katoličani v prihodnje.

2.) Dobri otroci se veselé godú svoje dobre matere, in ravno mesec majnik je ne le samo en dan, ampak skozi celi mesec god naše naj boljše matere Marije. Vsakemu kat. kristjanu je ta mesec ljub in drag, ravno zato, ker je posvečen Mariji — Materi Božji, ktera za Bogom vse bitja prešega in je visoko povzdignjena, kakor kraljica nebes in zemlje nad angelje, očake, preroke, aposteljne in vse izvoljene Božje. Ko je šel Jezus v nebesa, djal mu je Bog Oče oziroma na Jezusovo človeško natoro, kakor kralj David v svojem 109. psalmu poje: „Gospod je djal mojemu Gospodu: Usedi se na mojo desnico.“ Ko je bila Marija v nebesa vzeta, djal je tudi njen božji Sin Jezus, kakor nekda kralj Salomon svoji materi: „Postavite ji prestol tukaj na moji desnici, zakaj ta prostor spodobi se moji Materi.“ (3. Kralj. 2, 19.) Da, pr. m., na desnici svojega božjega Sina sedi Marija v nebesih, Božja in naša mati. Revna devica iz Nazareta je tam zdaj visoka Gospa, naša mogočna Kraljica, Ons, naša dobra mati, tam gori v nebesih za nas vse prosi pri svojem božjem Sinu in našem Odrešeniku. Kakor je nekda kralj Salomon djal svoji materi, tako pravi sam Jezus svoji in naši materi: Prosi, moja mati, zakaj ne spodobi se, da bi od tebe svoje obličje odvrčeval.“ (3. Kralj. 2, 20.)

Šmarnice pa Mariji ne veljajo le samo kot mogočni Kraljici nebeški in naši premili Gospej, ampak tudi kakor tisti, ktera po svoji čednosti vse druge stvari presega in je vzor vseh čednost. O nji pravi nebeški ženin: „Vsa si lepa, prijateljica moja, in ni ga madeža na tebi.“ (Vis. p. 4, 7.) So na svetu ljudje, ki imajo res lepe lastnosti in čednosti na sebi, ter jih moramo v resnici občudovati; toda zraven svoje solnčne strani imajo tudi svojo senčno stran, zraven velikih popolnosti vedno tudi ktere — čeprav malenkostne pomanjkljivosti in slabosti. Pri Mariji pa ni nobene pomanjkljivosti in slabosti; vse je pri nji, kar se od

človeka misliti more, v naj večji popolnosti. Kdor tedaj Marijo časti, ta čednost časti, si vzame Marijo za zgled in zerkalo, da bi po njenem zgledu živel, če tudi res tolikošne popolnosti nikdar doseči ne more.

Drugi vzrok, da nas vabim danes prav pridno letošnjih šmarnic se vdeleževati, je ta: ker s to svojo pobožnostjo jasno in serčno spričevauje dajemo za svojo sv. vero. Češenje svetnikov in posebno zaupljivo klicanje ter češčenje presv. D. M. je ločilno znamenje sv. katoliške cerkve.

Mi katoliški kristijani samo enega Boga molimo, kot stvarnika nebes in zemlje in vsegamogočnega vladarja vsega sveta; toda mi tudi častimo angelje Božje in svetnike kot prijatelje Božje, med njimi posebno pa častimo prečisto Devico Marijo, kot Mater Božjo. V „Očenašu“ se zaupljivo obračamo k svojemu nebeškemu Očetu, a njemu skoraj vselej „Češena si Marija“ pristavljamo, s katero Marijo pozdravljamo. Češenje Marije D. je znamenje pravega katoličana. Ako kdo v svoji sobi postavlja podobo Matere Božje, pred njen altar poklekuj, ako ima sv. rožni venec pri sebi; iz tega sklepamo: da je katoličan. In kdor ujene praznike goreče obhaja, zopet pravimo: Ta je katoliški kristjan, ker je goreč častivec Marijin. Ako boste tedaj pridno k Šmarnicam hodili, dajali boste spričevanje za svojo sv. kat. vero. In tako spričevanje je dandanes prav živo potrebno. Mi moramo biti odločni. Zakaj so sovražniki naše sv. Cerkve tako prederzni? Zakaj z vernimi kristijani tako zaničljivo in nesramno ravnaajo? Zato, ker je ni odločnosti na naši strani; kristijani so postali mlačni, zaspani in mehkužni. Jezus pa pravi: „Ako se sol spridi, s čim se bo solilo? Ni za drugega več, kakor da se ven verže, in potaptá od ljudi.“ (Mat. 5, 13.) Kristijani bi imeli biti sol zemlje, po njihovem lepem zglednem življenju moral bi se ves svet prenoviti; toda mesto tega se mnogi še celo sramujejo svojega lepega keršanskega življenja. O kristijani! to ni spoštljivo za nas. Jud je nekako ponosen na svojo vero, protestant z nekakim spoštovanjem o svoji veri govori; mnogi kat. kristijani pa s svojo sv. vero stojé za germom, se ne upajo z njo na dan, ali se je pa še malovredno sramujejo. To ni prav, nam ni treba za hribom stati s sv. vero, in ne se sramovati vere, h kateri se spoznava nad 200 milijonov bratov. O ko bi jo vsi in povsod neprestrašeno po zgledu prvih kristijanov spoznavali in je gerditi ne pustili; obličje zemlje bi se ponovilo po njej, kakor se je nekda. Toda, ker se mnogi s svojo sv. vero ne upajo na dan, vgnjezdila se je v vse družbinske stanove nevéra in razuzdanost in razjeda, kakor strupen rak, ves blagostan človeštva. Najpoglavitejši resnice sv. vere, kakor o stvarjenji, odrešenji, neumerjivosti človeške duše itd. se že od mnogih terdovratno tajé. Nevéra se ne šopiri le po palačah slastno živečih bogatinov in po sobanah učenjakov, ampak tudi po delavnicah rokodelcev in po hišah priprostitih ljudi ima že nevéra svoj prostor.

Neogibni nasledek nevére pa je razuzdano življenje. Ljudje dihté le po veseljah in vživanju, naj je že dovoljeno ali ne. Naj ostudnejše pregrehe se godé brez vse sramožljivosti, zakonski prelomljajo prisego, ki so si jo pri altari dali, mladenči in dekleta se za nauke in dobre svete svojih starišev malo zmenijo, otroci so nepokorni. Pri kupčiji in obnašanji je premalo poštenja. Svet se laže, goljufuje, preklinja, opravlja in obrekuje, ostudnost počenja, pa zaradi tega ne zarudi. Mesto, da bi v nedelje in praznike po keršanski dolžnosti k službi božji hodilo, jih posvečevali, pa mnogi prodajalnice imajo odperte, gre se na lov, na veselice, imajo izlete; molitev se le nekterim dušam prepušča; potatijo, češ, naj se po samostanih, spovedujejo se še nevedni, priprosti ljudje! Vidite, pr., m. tako žalostne so

razmere današnjih dni in priti morajo ognjene in kervave šibe, ako se zagrešeni ne spreobrnejo in ne začno pokore delati. Prosite posebno pri Šmarnicah in v sv. letu, da bi nam Marija pri Bogu sprosila, naj bi svojega Duha izlil na nas, „da prenovi obličje zemlje.“ Kličite tukaj pred podobo N. lj. G. posebno goreče: Sv. Marija, Mati Božja, prosí za nas! in Marija vam bo veliko milost sprosila. Deležni boste vsaki dan 300 odpustka, in ako boste enkrat v mesecu vredno prejeli zakramenta sv. pokore in sv. R. T. in boste tukaj molili na namen sv. Očeta papeža; boste deležni popolnega odpustka. Marija bo prosila za vas, ona vas bo branila v nevarnosti vašega življenja, vas v terpljenji in nadlogah tolažila, ob vaši smertni uri vam pa odperla vrata za večno srečo. Amen.

K.

Iz Furmaherjevih spisov.

(Dalje.)

50. Pri dobičku in blagostanji.

Kaj mi pomaga, ako celi svet pridobim, na duši pa škodo terpim! (Mark. 8, 35.) — Ako se bogastvo množi, nikar serca nanj ne navezujte! (Psl. 61, 11.)

51. V stiskah in nadlogah:

Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih (to terpljenje) od mene proč; pa ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi! (Mat. 26, 33.)

52. Ako te hvalijo; ali pa, če si povišan:

Misli, reci in moli: Ne nam, ne nam, o Gospod, ampak svojemu imenu daj čast! (Psl. 113, 1.) — In zopet: Kralju večnosti, Neumerjočemu in Nevidnemu, Bogu bodi čast in slava na vse veke! Amen.

53. Ako te grajajo; zaničujejo:

Misli na Jezusa, ki je Gospod vsih stvari in je bil vender po besedah psalmistovih: červ in ne človek, zasramovanje ljudi in zveržek izmed ljudstva (Psl. 21, 7.) — Ako te po nedolžnem preganjajo, pomisli, da si pa morebiti v drugih rečeh kriv in zadolžen. Tolaži pa se z besedami Jezusovimi, da kateri zavoljo pravice preganjanje terpe, takih je nebeško kraljestvo! (Mat. 5, 10)

54. Pri ljudéh in v družbi:

Napravi tehtnico za svoje besede in prave berzde svojim ustam; in varuj se, da ti jezik kje ne spodleti, (Sir. 28, 29.) Veliko nas je eno telo v Kristusu, slehern pa smo eden družega udje! (Rim. 12, 5.) Toraj se ljubimo med sabo in ohranimo zvestobo v miru, da bomo vredni udje telesa, čigar glava je Kristus!

55. Pri igrah in razvedrilih:

O nečimernost čez nečimernost, vse je nečimernost! (Pridg. 1, 1.) Človeški otroci! Zakaj ljubite nečimernost in iščete laži? (Psl. 4, 3.) — Tukaj nimamo obstoječega mesta, ampak prihodnjega iščemo. (Heb. 13, 14.)

56. Ob času skušnjave:

To je tedaj vaša ura in oblast teme! (Luk. 22, 53.) Gospod, otmi me, da ne poginem! (Mat. 8, 25) — Gospod, silo terpim; ti govori za me! — Glejte križ Gospodov —; bežite sovražne moči! Bog me vidil On mi bo pomagal! On mi bo povernil!

57. Če zgubimo premoženje:

Gospod je dal, Gospod je vzel; Ime Gospodovo bodi češčeno! (Job. 1, 21.) — Ne nabirajte si zakladov na zemlji, ampak zakladov, ki ostanejo v večno življenje!

58. Če smo ob dobro ime:

Meni je pa celo malo mar, od vas ali od človeškega dne sojenemu biti; pa tudi sam se ne sodim. Zakaj nič sicer nimam na vesti, toda v tem nisem opravičen; Gospod pa je, kateri me sodi! (I. Kor. 4, 3, 4.)

59. Ako zdravje zgubimo:

Jest sem pripravljen za tepenje, o Gospod! Jest sem grešil in hudo pred tabo delal! Nisem vreden, da bi mi ti dobrote delil, ker sem bil tolikokrat nehvaležen! Gospod, tukaj tepi! tukaj reži! tukaj peci!; le tam mi prizanesi! (Avgst.)

60. V bolezni:

Gospod, če hočeš, me moreš ozdraviti! — Po tvojih ranah, o Jezus! smo bili ozdravljeni! Prosim te, o Gospod! za zdravje, če je tebi v čast in k mojemu zveličanju; če pa ni mogoče, da ta bolezen memo gre, zgodi se tvoja volja!

61. Po zadobljenem zdravju:

Glej, ozdravljen si, nikar več ne greši, da se ti kaj hujšega ne zgodi! (Jan. 5, 14.)

62. O smertni uri:

Pridi, Gospod Jezus! in sprejmi mojo dušo! V tvoje roke izročim svojo dušo! — Eno sem prosil Gospoda, to ga bom še prosil, da naj prebivam v Gospodovi hiši vse dni svojega življenja, da naj gledam sladkost Gospodovo! (Psl. 26, 4.) — Razveselil sem se, ko se mi je reklo: V hišo Gospodovo pojdemo! (Psl. 71, 1.) —

63. Kadar nebo pogledaš:

Spomni si na naj večí dobroto, ki v nebesih stanuje, da svojega serca ne boš preveč na posvetno navezoval; temuč da bo tvoje prebivanje v nebesih, odkoder tudi Zveličarja čakamo, Gospoda našega, Jezusa Kristusa! (Fil. 3, 2, 3, 20)

64. Kadar solnce pogledaš in zvezde:

Kako lep še le mora Gospod biti, če so že njegove stvari, solnce, luna in zvezde, tako lepe! Kako častitljivi pa bodo tudi pravični ob vstajenji, ki se bodo svetili, kakor solnce (Mod. 3, 7.) in kakor zvezde! (I. Kor. 15, 42.)

65. Kadar ogenj vidiš:

Hvali Boga za ta koristni njegov dar, spomni se pa tudi precej tistega ognja v peklu, ki nikoli ne ugasne, in prosí Boga, da te kersti z ogujem sv. Duha, in da v tvojem sercu vžge pravo ljubezen! (Mat. 3, 11. & Luk. 3, 16.) —

66. Kadar vodo vidiš v studencih, v rekah, v jezerih in v morji:

Se spominjaj čiste neomadežane tekočine in hvali Boga za ta dar. Spominjaj se tudi Jordanskih valov, v katerih je Kristus keršen bil in tiste vode, ki je mrtvemu s kervijo zmešana iz strani tekla, ter ga prosí, da ti bo on sam studenec žive vode, tekoče v večno življenje!

67. Kadar gore vidiš:

Glej tje gori, kamor gore kažejo, namreč proti nebesom, k Bogu, ki jih je v svoji vsigamogočnosti postavil, in z njih silno težo vterdil! Pomisli pa tudi, da je Bog sam tista gora, od koder nam pomoč dohaja! (Psl. 120, 1.) Misli pa tudi na tri sv. gore judovske zemlje: na Tabor, kjer se je Kristus spremenil; na oljako goro, kjer je kervav pot potil; na goro Kalvarijo, kjer je za nas svojo kri prelil!

68. Kadar drevo vidiš:

Se spomni, da je prvi greh in vsa nesreča od drevesa v raji; da je pa tudi milost od drugega in boljšega drevesa na Kalvariji, od sv. Križa, prišla! Vedi pa tudi, da moraš sam biti tako drevo, ki dober sad nosi; zakaj vsako drevo, ki ne prinese dobrega sadu, bo posekano in v ogenj verženo! (Mat. 3, 10.) —

69. Kadar travo in cvetlice vidiš:

Se spominjaj besed Kristusovih, ki nam kaže lilije na polji in nas uči v Božjo previdnost zaupati! Če namreč Bog že travo na polji, ki danes stoji in se jutri v peč verže, tako oblači, koliko bolj bo za nas skrbel. Pomni tudi besede preroka Isaija: Vse meso je seno, in vsa njegova slava, kakor cvetlica na polji. Seno se je posušilo in cvetlica je obletela, ker je Gospodova sapa vanjo pihnila. (Js. 40, 7.) (Konec nasl.)

Sreča — kje si?

Najprej naj vsak to vprašanje dobro pogleda. Govorjenje je o „resnični sreči“. Ko bi hoteli to v pravem pomenu vzeti, bi razumeli le take, ki enkrat v nebesa pridejo. Bomo li človeka, ki je krive vere, zamogli imenovati srečnega, če je tudi naj bogatejši na zemlji in v naj večji časti, in če vživa tudi vse mogoče pozemeljske nasladnosti, ako pa vemo, ali se nam je bati, da bo čez nekaj časa — po smerti — za vselej nesrečen, da bo tam večno terpel?

V tem pomenu našemu vprašanju ni treba daljnega razgovora; vsak otrok vé, da se „srečni“ imenovati sme le tisti, ki v resnici keršansko živí.

O tem tedaj zdaj ne govorimo. Pretresujmo to vprašanje v pomenu: Kteri so že v svojem življenju tu na zemlji v resnici srečni, za katere je tedaj ta čas v resnici srečen? Tudi tukaj moramo ravno tako odgovoriti: „Le oni so srečni, ki se prizadevajo v resnici keršansko živeti.“ Predno pa svoj odgovor vtemelimo bolj natanko, moramo se še poprej o tem sporazumeti, katere da za „v resnici srečne“ cenimo? Morebiti take, ki imajo polno denarja in blaga?

Ali take, ki so v veliki časti? Ali take, ki v nasladnostih živé? Potem bi se moralo pač znatno število ljudi, da, velika množina odpovedati pravi sreči življenja. Pa poslušaj enkrat one, kateri imajo v obilnosti vsega, kar jim zemlja more dati, in vprašaj jih, če so srečni? Ravno med temi se navadno nahajajo najnesrečnejši ljudje; zmirom so taki prej ali slej — že tu na zemlji — nesrečni, kateri se od Boga odvrčajo in se nasladnosti udajó.

Ali naj za „resnično srečne“ cenimo tiste, ki nič ne terpijo? ... To, to je še le prav dolgočasno. nesrečno življenje! In kdo nič ne terpi? ... Morali bi se brez vsega daljšega ugovora vsi pozemljaki pravi sreči življenja odpovedati. Kajti, kje pač dobimo človeka, kateri bi ne imel tega ali tega terpeti? Če je človek tudi nekaj časa brez terpljenja, vendar to ne ostane vedno. Ako bi imelo naše vprašanje ta pomen, potem bi naš odgovor ne bil pravi, kajti če si kdo še tako prizadeva zares kristjansko živeti, vendar ne ostane brez terpljenja. Se vé, da pa terpljenje, katero so si posvetnjaki z lahkomišljenostjo, z grehi in razuzdanostjo nakopali, je naj hujši. Razun tega je pa še veliko drugih težav in te pošilja Bog še celo zvestim služabnikom svojim in včasih še prav v veliki meri.

Po tem takem, porečeš, pa ni nobenega v „resnici srečnega“ na zemlji?!

O pač! Kaj pa je sreča? Ali kdo je srečen?

Serce je tisti kraj, tisto kraljestvo, iz katerega sreča človekova izhaja. Serce ima svoje želje; spolnovanje teh želja človeka osrečuje, sreča je tedaj zastavljena na spolnjevanje želja. Kolikor bolj se ti želje spolnujejo, tem srečnejši si ti. Serce ima pa tudi želje, katerih ne moremo nasititi z ničimur pozemeljskim, ne z bogastvom, ne s častjo, ne z nobenim posvetnim veseljem. Če tudi ima človek vsega tega v obilici, vendar njegovo serce zadovoljimo le s tem, ako Gospodu zvesto služimo, z zaupanjem, da smo pri njem v milosti, in da se bomo enkrat z njim večno združili — to človeka stori zadovoljnega. Kdo ne ve lepih besedi sv. Avgüstina, ki pravi: „Za-te, o Bog, si nas vstvaril in nemirno je naše serce, dokler ne počiva v Tebi,“ dokler se v ljubezni in zvestobi s Teboj ne združi.

Kolikor popolnejše kristjan živi, kolikor zvesteje in natančneje voljo Božjo spolnuje, tem bolj se zadovolji, tem večja je njegova sreča. Neustrašljivo smemo trditi: Ako kdo na svetu prav popolnoma Gospodu služi; taki je že tu na zemlji srečen.

Toda temu stavku bi kdo nasprotoval, češ, če kdo še tako popolno živí, obiskujejo ga vendar težave; kje ostane potem sreča?

Odgovor na to: Najhujših nadlog je dober kristjan zares rešen. To so tiste, katere so si posvetnjaki in grešniki s svojimi grehi in s svojim slabim nagobjenjem nakopali. Te zatirajo, podirajo, rušijo in razrušijo vsako pravo srečo grešniku. Nadloge, težave pa, katere obiskujejo tudi v resnici dobre kristjane, jih ne delajo nesrečnih; one pač rušijo za krajši ali daljši čas blagor in srečo, toda one je ne razrušijo.

To je že v natori prave pobožnosti, da tudi v težavah ne pusti, da bi mir serca in sreča življenja za vedno zginila. Keršanska vera namreč, ki biva v sercu pravega kristjana, ona stori, da taki pošten človek tudi v težavah ni nesrečen.

Pravi kristjan je po veri prepričan, da vse, kar mu je terpeti, terpi le po volji Božji; drugič pa tudi vé, da Bog vse, kar hoče in pripušča, onim, ki ga ljubijo, obrača v dobro. in Bog sam mu butaro nadlog prav zelo olajšuje. Po veri je dalje tudi prepričan, da je terpljenje vspešno zdravilo, ki človeka spridenosti ozdravi; da je terpljenje potrebno sredstvo za človeka, če sploh hoče v resnici popolnoma živeti in večno zveličati se, in da bo za te nadloge — ako jih poterpežljivo prenaša, silno veliko in večno plačilo prejel. Ako pa vse to butaro nadlog tako prijetno olajšava, pa še posebej verni pogled na terpečega Zveličarja in ljubezen do Boga človeka konečno dela voljnega prenašati z dobrim srcem vse težave. Razun tega pa Bog svoje zveste služabnike in služabnice s svojo milostjo tlači in stori, da oni svojih težav ne prenašajo samo voljno, ampak še celo z veseljem. To so pač blage zdravila zoper tisto „vsesvetno bolovanje“, zdravilo za „bolánovce“ in „mile majde.“ *)

Nikoli ne bo tedaj pravi kristjan, če tudi še toliko terpi, zares in stalno nesrečen. Le oni, katerih serce je na pozemeljsko navezano, ki išejo napačno časti, grešne nasladnosti itd., čutijo se v terpljenju pregrozno nesrečne.

Razun tega oni, ki resno in goreče Bogu služijo, pridobivajo zadostenje na različen način in prav v obilni meri, ktero zadostenje je neka lastina prave kristjanske čednosti, namreč: mir in hlad dobre vesti; povikševanje zavesti, da smo pri Bogu v milosti, da smo mu dopadljivi, in da nas on ljubi; sreča terdnega prepričanja, k

Izraz na Poljanskem za osebe, ki se vedno kisló derže, tožijo in tarnajo.

Bogu, kakor Očetu v vseh okolišinah življenja se zatekati; presrečno veselje z Bogom v molitvi, v pobožnosti, pri sv. maši, pri sv. Obhajilu občevati; slednjič navduševalno prepričanje, da enkrat, čez malo časa, bodem od tega velikega Očeta sprejet v njegovo nebeško kraljestvo in deležen bodem na vekomaj časti, veselja in vsega, kar je njegovega.

Res da! pravi kristjan je že na zemlji srečen. Ako se človek na zemlji nesrečnega čuti, vzroka temu ni iskati v terpljenju njegovem, ampak v tem, da ni popolnoma pravi kristjan. V resnici dobre, prave, čiste kristijanske duše živajo že na zemlji neko gotovo srečo, „mir otrok Božjih,“ kakor jo sv. pismo imenuje.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Duhovske poskušnje.)

E theologia dogmatica: 1. *Hominem peccato originali nec rationem nec libertatem amisisse demonstratur.* 2. *Cultum Sanctorum, praeprimis beatissimae Virginis Mariae, revera esse bonum et utilem, probetur.*

E jure canonico: 1. *Ad quid sacerdos in administrando S. Baptismatis sacramento pro jure canonico caute attendere debet?* 2. *Impedimenti, quod dicitur ligaminis, ambitus et vis pro foro ecclesiastico civilique exponantur.*

E theologia morali: 1. *Quale requiritur motivum ad actum moraliter bonum? quotuplicis generes et quae sunt haec motiva?* 2. *Qualis ordo servari debet in dilectione proximi?*

Ex exegesi: *Fiat lingua vernacula exegetico-homiletica expositio pericoparum epistolae atque evangelii, quae leguntur Dominica 21. post Pentecosten, nimirum epistolae ad Ephesios cap. 6. a versu 10. usque ad v. 17. inclusive. et evangelii s. Matthaei cap. 18. a versu 23. usque ad v. 35. inclusive.*

Z duhovnega pastirstva: 1. Ktere posebne pravice imajo postavljeni spovedniki v svetem letu? 2. Zakaj je ljudski misijon zlasti dan današnji priporočati? 3. Kako ima duhovni pastir ravnati z ubožnimi in moterimi bolniki?

Iz keršanskega nauka? Naj se za učence ljudskih šol vprašaje razloži resnica: „Bog je neskončno resničen in zvest.“

Pričujoči so bili čc. gg.: Mihael Arko, Jakob Ferjančič, Mihael Lavtižar.

Iz dežele Zulu-Kafrov. Prečast. P. Franc, kakor je bilo v zadnji Danici omenjeno, je pisal č. g. V. Lahu v Bosno zanimivo pismo, ktero naj tukaj posnamemo. Pisano je 2. svečana t. l. v Marianhillu. P. Franc pravi:

Ne vem. Vas li smem motiti v vaši gorečnosti v spreobračanju ljudi na keršansko vero, smem li pričakovati, da mi bote na moja vprašanja odgovorili? Jaz sem še zmirom radoveden, posebno kar se tiče Bosne, kako se ondi godi, in kako je Vam kaj? Ne vem, kdo je v Banjaluki škof, če ima hišo, cerkev i. t. d., kakošne da so okoliščine v Banjaluki, kako se avstrijska vlada obnaša... do katoličanov, kako se godi Turkom, kako se je ravnalo z njih zemljišem brez „tapij,“ če je to erarijalsko vprašanje rešeno, kakošna je razmera Bosne do serbako-bolgarske vojske, pač da, 1000 reči bi rad vedel. Rekli boste, da imate kaj potrebnjega delati, ko taka pisma pisariti. Ne morem tajiti, da imate prav. Pri nas je vsa druga sapa, odkar smo Dombrodi zapustili in se v Natal podali. Upam, da veste o našem

misijonu, ker pošiljam po dva iztisa svojega časnika, enega prečast. gosp. Höppergerju, in enega gosp. kan. Smelišku v Zagreb. Ne prinesejo li hervaški časniki nikoli nič o naših misijonih?

Zdaj imamo 220 keršenih Zulu-Kafrov v teku enega leta. Pred nami še ni noben katoliški misijonar kakega Zulu-Kafra spreobornil, oziroma kerstil. Že nas kličejo iz Natala na vse strani dežele Zulovske, da naj jim pridemo vero oznanovat; toda mi imamo še-le 3 mlade može, ki so zmožni gladko govoriti in pridigovati, dva le-tih pa ne moreta zapustiti velike šole. V šoli imamo 71 dečkov in 50 deklic; hrano, in vse imajo zastoj; 12 redovnic (rudeče sestre) otroke oskerbljuje. Na tisoče smo jih oblekli, ki so bili prej brez obleke. Vse za „Bog plati“ — brezplačno.

Jaz nisem več zmožen naučiti se kaferskega jezika, saj tudi časa nimam za to, pa v kratkem bomo poslali 6 pridigarjev na misijon.

Vsa južna Afrika je polna našega velikega dela, po cele dni daleč hodijo protestantovski misijonarji ogledavat naše zavode, našo napravo in se od nas učiti. Toda tega ne zmore noben protestantovski misijonar, pa tudi katoliški ne, ker nimajo k temu potrebnega osebatva. (Znano je namreč, da redovniki Trapisti jemljejo vsakterih delavcev in rokodelcev, kateri koli hočejo k njim pristopiti, pošteno po keršansko živeti in pridno delati. Vr.)

Dalje pripoveduje P. Franc, da drugi so bili tam 30 lét in niso mogli kaj opraviti, ker so bili posamezni; pri njih (oo. Trapistih) pa je veljalo: „Veni, vidi, vici“ (Prišel, videl, zmagal). Kdo bi bil to mislil, upal o Trapistih? Vi že ne... Vender pa zdaj čitate, da tudi kot Trapist bi bili zamogli kaj storiti. Pa Bog je tako obornil, da Vi delajte za Bošnjake, jaz pa za Kafre. In kako se Trapisti tukaj skazujejo? Zlepotičjem in častiljivostjo o praznikih, s čveteroglasnimi mašami, z glasbo pri procesijah in pokopih (kakor včeraj pri prvem „černem angeljcu“) v mitri z zlatom vezani, s pozlačeno palico, s prezalimi pluvijali, mašnimi plajši, z vsim, kar Kafre vabi.

Nadalje pripoveduje pismo, kako Trapisti v južni Afriki pospešujejo napredek z mašinami, vvedli so tam prvi tako imenovano „Vortex-turbino,“ pa delajo ceste, mostove, raznotere tovarne na vodi, jezove itd. Vse tako budi zgledovanje. Cerkvene slovesnosti tako častitljivo zveršujejo, da se ljudje močno čudijo, posebno tudi gojijo petje. Do 100 ljudi šteje zdaj vsa družina, izmed teh je 22 kornih redovnikov, kantor je tudi komponist. Petje in glasbo gojijo z naj večji pridnostjo, ker to ima silno moč do serca. Kafri so tega silno veseli in prizadevajo si to posnemati.

S tem ljudstvom se dá narediti, kar je drago, nobena vlada in šolska vradnija ne praša, kaj delamo, pusti nam vso svobodo v pravi prostomiselnosti, piše P. Franc. Samo nekaj se nam pogreša.. Ker nas ljudstvo zahteva v daljne kraje, in naši patri ne morejo dolgo biti nenavzoči, bi bilo dobro, da bi imeli svetnih duhovnov v službi za daljne izhode na več dni, da bi oskerbljevali misijonske postaje. to bi bila, djal bi, misijonska kolona, ktere členi bi namesto nas izhode opravljali, mi pa bi se bolj doma držali na našem posestvu. ki se steza 18.000 avstrijskih oralov daleč, in tu, pa v bližnjem sosesstvu, bi stanovitno delali. K temu bi bili dobri možje, prešinovani gorečnosti za blagor duš, kakor ste Vi; mi pa bi povsod po deželi delali štacijone. Tako bi se v kratkem spreobornil celi Natal, še več, kmalo bi lahko prederli do serca Zulovske dežele. Jezik se dá v enem letu naučiti.

Od Vas tacih moči, dobiti si ne upam, kajti Vi vsega le za Bosno potrebujete. — Končuje se list z mnogimi vprašanji.

URBIS ET ORBIS.

Quoad confessionem faciendam per singulas hebdomadas ad acquirendas Indulgentias Plenarias.

Ad dubia, quae proposuit R. D. D. Episcopus Leucensis et Vicarius Capitularis Friburgensis, quod attinet ad sacramentalem Confessionem, quae necessaria est ad acquirendas Indulgentias Plenarias intra hebdomadam, aut binas continuas hebdomadas occurrentes, nimirum:

I. Utrum Confessio praescripta per singulas hebdomadas peragi debeat infra septem, vel potius infra octo dies?
II. An verba infra duas hebdomadas stricte interpretanda sint, ita ut Confessio peragi debeat infra quatuordecim dies? vel potius sufficiat bina Confessio in mense? Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita respondit die 23 Novembris 1878: Ad 1^m Affirmative ad primam partem, idest praescriptam Confessionem peragi debere quolibet decurrente septem dierum spatio: Negative ad secundam partem. — Ad 2^m Affirmative ad primam partem, idest praescriptam Confessionem peragi debere quolibet decurrente quatuordecim dierum spatio: Negative ad secundam partem.

Ad maiorem huius rei declarationem queritur modo:

I. Utrum Christifidelis, qui singulis hebdomadis et stato die ex gr. Sabbato, Confessionem peragere solet, satisfaciat oneri praescriptae Confessionis?

II. Utrum oneri praescriptae Confessionis satisfaciat Christifidelis, qui iis in locis pro quibus viget Indultum, alternis hebdomadis et stato die, ex gr. Sabbato, Confessionem peragere solet?

Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita die 25 Februarii 1886 ad suprareolata dubia respondit:

Ad 1^m Affirmative.

Ad 2^m Affirmative.

Datum Romae ex Secretaria eiusdem S. Congregationis die 25 Februarii 1886.

I. B. Card. FRANZELIN Praefectus.

F. DELLA VOLPE Secretarius.

QUAESTIONES.

propositae in examine prosynodali habito in Cancellaria consistoriali diebus 16 et 17 Martii pr. el.

a) E theologia dogmatica: I. Quomodo evincitur Romanos Pontifices, Petri in Romano Episcopatu successores, illius Primatum divino iure obtinuisse, non autem humana, sive ecclesiastica, sive politica dispositione?

2. Praemissa Confirmationis definitione ostendatur illam esse verum et proprium Sacramentum. Deinde explicetur doctrina catholica de eius materia, forma et effectibus, nec non de eius necessitate, ministro, subiecto, Patrinis chrismatorum et coeremoniis.

3. Demonstratur Confessionem sacramentalem omnium et singulorum peccatorum mortalium post baptismum commissorum divinae institutionis esse et necessariam ad salutem; deinde nullum esse peccatum, quod rite dispositis ab Ecclesia virtute clavium remitti non possit; denique rectam et utilem esse peccatorum veniam frequentem confessionem et piorum usui consentaneam.

b) E theologia morali. — I. Quid est superbia? Enumerentur species, effectus et remedia superbiae.

2. Quid eleemosyna? Ostendatur quis, cui erogare teneatur? Quotplex est necessitas pauperis? Determinetur quantitas eleemosynae et quomodo pauperi danda.

3. Quid conversio peccatoris? Quanam dispositiones sunt eidem necessariae, ut cum Deo reconcilietur? An divina gratia ad excitandum et conterendum cor peccatoris utitur etiam adminiculis externis et quibus? Quomodo agnoscitur vera peccatoris conversio?

c) Ex iure ecclesiastico. — I. Demonstratur Ecclesiam esse veram societatem iuris capacem. Quod discrimen inter Ecclesiam et alias societates?

2. Data definitione impedimenti matrimonium dirimentis exponatur tenor et ambitus impedimenti cognitionis. Cuius iuris est?

3. Quid requiritur ad regularem gestionem administrationis bonorum Ecclesiae?

d) Ex homiletica. Brevi allocutione exponatur sensus benedictionis et aspersionis Cinerum, indeque sumpta occasione excitentur fideles, „ut ieiuniorum veneranda solemnia et congrua pietate suscipiant, et secura devotione percurrant“.

Tentamini se subiecerunt et ad sexennium adprobati fuere: RR. DD. Matthaeus Geršković et Bartholomaeus Vitezić.

Sv. Janeza Kerstnika god.

Jezusov Kerstnik na moč gorí za vero sveto,
In rahljá rojakov kamenita tla za njó;
Po puščavi kliče, govori z besedo vneto;
In kerščuje omečene z jordaneko vodó.

Kralj Herod še sam besedo radovoljno sluša,
Sluša nauk nadčloveški marsikaj že lét.
Ne izdá pri kralju pa beseda, s katero skuša
Sveti mož gasiti v sercu ogenj mu nesvét.

„Ni Ti pripuščena žena — živega še brata!“
Terdi nevstrašljivo verni Jezusov Kerstnik.
„Zveza vajina, Herod! Herodija! — ni zlata
Vez zakona!“ — kliče jima vedno ta svetnik.

Glej! Sovraštvo černo vnela je beseda božja
V sercu vžaljene Herodijanke na vso moč!
Prehudó osramotena, — išče si orožja,
Da po njem razljuti se oblakov temna noč.

Prilika primérna za osveto preostudno
Kmalu se Herodiji ponudi ko nalašč;
Kajti, kjer kraljuje satan. — vselej kaj priljudno
Plenu kar vsiluje svoj zvijače polni plašč.

Kralj Herod slovesno med pervaki, vojskovodi
Rojstva svojega obhaja dans vedrilni dan;
Ta trenutek rabi pekel pa preroku k škodi,
Češ, on je za naše delo res prav dobro vbran!

Veselica dvorna krasna je in veličastna,
Da je davno že nobena prekosila ni!
„Le kraljevi tvoji slavi možna je in lastna!“
Godovaje kličejo radostno zbrani vsi.

Kar Saloma, hči Herodijanke, zdaj kraljice,
Nagloma v dvorano prihití med zbrane vse.
V lišpu, v plesu rudeči mladostno nje se lice,
In pohvala ji doní od družbe kraljeve.

Slavohlepen zrè Herod po derzoviti zalki,
Ktero vse slavi ko vsih krasot uzor,
In omamljen ter ponosen migne zdaj plesalki,
Naj kraljevo sliši zdaj besedo zbor.

„Zberi prosto si; — zahtevaj deklica ti mlada!
Česar le serce mladostno tvoje poželi!
Ako tudi — naj bo! — polovico ti bi rada
Mojega kraljestva! — Želja naj se ti zgodi!“

In nenadno slavljenja plesalka, hči Saloma,
V slastni radosti ne zabi strastne matere;
K njej hiti; pri njej sprašala, čula bo brez dvoma,
Kak naj sprosi dar od milosti Herodove?

Čujte vé nebesa, stresi se in stermi zemlja!
Kaj očitna grešnica zdaj hčeri govori:
Ne pomišljaj, reče ji, zahtevaj kar brez krémlija:
„Daj glavó jetnika Janeza v to skledo mi!“

Lahkomišljenka k Herodu že priteče včasno,*)
Ki vgibuje v sercu: Kaj prosila bode mar?
A prestraši kralj se, — mu stamni se lice jasno,
Ko zahteva Janeza Kerstnika glavo v dar!

Nova, nepričakovana kralju je beseda!
Kakor strela, ki udari z néba jasnega!
Zdaj obljuba ta, prisega silna mu preseda:
Ker je spoštoval in ljubil svetega moža.

Naj pa tudi obžaluje zdaj Herod obljubo, —
Vendar spremeniti, ne spolniti je ne sme.
Šteli bi podložni na časti v naj večo zgubo,
Ako Kralj prisego naj prelomil bi vedé.

Zdajci trinog pošlje trinoga tje v ječo,
Kjer nedolžni Jezusov Kerstnik se pokorí;
Oster se zasveti meč, da iskro jéze tlečo
Naj ugasnil bo Herodijanki za vse dni.

Derzen mahljej — ropotanje temno ječo stresa,
Hladna zemlja z grozo pije že nedolžno kri!
V strahoti glava ločena uedolžna od telesa
Zatočí se, sled na tleh je grozovitosti.

Kraljevi služabnik podelí plesalki glavo;
Ta pa v skledi materi, ki žeja jo kerví —
Čuden dar-ti — v večni madež, kletev in neslav
Kralju, hčeri, materi v pregrehi hvaljeni!

Britka pač, a slavna bila smert je mučenika,
Ki za vero sveto, za Bogá življenje dá!
Raj nebeški takoj mu odpre, in glej! —: Kerstnika
Jezusovega nebeška družba vsa spozná.

(Dalje sledí.)

Razgled po svetu.

Na Dunaju se je ustavil središnji odbor, kateri
bode delal za to, da se Avstrija dostojno vdeleži jubilejne slovesnosti sv. Očeta Leona XIII, ki se bode obhajala prihodnje leto. —

Pretekle dneve se je tožilo zaradi posebne hladnosti ali celo mraza po mnogih, tudi po naših krajih, kar ni čudo, ker po gornji Avstriji, Šleziji, Galiciji je hudo snežilo in celo na Dunaju je sneg naletoval.

Iz Banjaluke v Bosni je te dni prišel v Ljubljano č. P. Dominik Assfalk, novomašnik, ki potuje na svoj dom v Vittenburg, kjer bo opravil novo mašo in se potem vernil nazaj v opatijo č. oo. Trapistov v Banjaluko. P. Dominik je vse šole privatno izdelal v samostanu ter je došel do te sreče, da je iz priprostega svetnjaka postal mašnik. To je res preblag redovniški vstav, v katerem se marsikomu odpre pot do stanú, ktere ga bi sicer komaj dosegel v družih okolišinah. — Pismo iz južne Afrike v današnjem listu naznanjuje, s kolikim blagrom oo. Trapisti zdaj delajo med Zulu-Kafri.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovražstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Prav hudo na duši in na telesu bolna oseba se priporoča v gorečo molitev. Ako bo ulišana, naznani se zahvala. — Mati priporoča sina za spreobrnjenje in pamet.

Zahvale.

Tri bolnike v nevarni bolezni sem bil priporočil N. lj. G. presv. Serca in vsem se je znatno zboljšalo. Češena bodi brez preneha N. lj. G. presv. Serca! —a—.

Koledar za prihodnji tečen:

10. vel. travna. S. Antonin šk. — 11. S. Sigismund. — 12. S. Pankracij. — 13. S. Peter Regalad. — 14. S. Bonifacij. — 15. S. Rupert. — 16. Tretja nedelja po Vel. noči. Varstvo sv. Jožefa.

Listek za raznoterosti.

Teržaška škofija. Sv. birmo mesca majnika s škofovim obiskovanjem vred bodo imeli naslednji kraji: 3. majnika Piran, 18. Klanac, 19. pri sv. Matija, 20. Veprinac, 21. Voloska, 22. Rukavac, 23. in 24. Kastav, 25. Lavrana, 26. Moščenice, 27. Beršec. — Iz Zvoneča se birmanci pripeljejo v Kastav, ali pa v Rukavac; iz Poljan pa v Lavrano ali Veprinac.

K „Matičnemu“ zboru prešnje sredo se je bilo zbralo čez 60 udov. Vodil je sejo prav in spretno gosp. profesor J. Marn. Predlog, da naj Matica kupi in na svitlo dá „Stritarjeve spise iz „Zvona,“ je dobil le kacic 13 glasov ter bil z veliko večino odbit.

V Št. Jakopski cerkvi v Ljubljani so se pričele velike olupševanja. slikanja itd. od znotraj. Terpelo bode delo menda kacega pol leta. Med tem bodo opravila v cerkvi sv. Florijana.

Proticerkvena borba na Pruskem, kakor kaže, se koncu bliža, ali saj nastopil je Bismark pot proti Kanosi, zoper kar je tako košato oporekal. Mnogi mnogo govore, kaj je Bismarka k temu prignalo, da je jel odjenjevati; recimo: Previdnost Božja, ki Cerkev vselej k zmagi pripelje, in gotovo smo zadeli pravo!

Prelepi pirhi. Za velikonočne praznike so papež Leon, oče vsega sveta, a zlasti oče revežev, podelili ubozim Rimskega mesta, — 14.000 frankov.

Sv. Zbor za obrede je imel v Vatikanu posvetovanje o pripravah, da bi se za blaženega razglasil častiti Ancina, eden prvih učencev sv. Filipa Nerijana.

Nenavadna pridiga. Nekaj nenavadnega je bilo v nedeljo zvečer v Parizu v cerkvi sv. Roka (Rue St. Honoré). Vsi gluhi in mutasti v Parizu namreč so bili povabljeni k pridigi, ki se je imela veršiti le v znamenjih, ne z besedo. Okrog tri do štiri sto taci pač milovanja vrednih oseb se je zbralo vsled tega povabila in hvalijo se, da so bili jako pazni pri tej „izvauredni“ pridigi.

Bazilika sv. Klemenca v Rimu, za katere olupšavo so sv. oče Leon XIII v svoji velikodušnosti že veliko izdali, zlasti za kapelo sv. Cirila in Metoda, ima dobiti nov prekrasni kinč: slavni slikar Nobili je dobil ukaz, narediti na dveh stenah te prelepe kapele nove slike, ki utegnejo biti najlepši cvet novejšerckvene umetnije v Rimu.

*) Osodovito, verhängnisvoll.

+ Ana Lah, daleč znana sestra 3. reda, ki je ve-
liko milošnej zbrala za misijone v Sveti deželi, je umerla
v Vitanji na Štajerskem in bila 1. majnika pokopana.
Priporočena bodi v pobožno molitev.

Kolera se po več laških krajih po malem prikazuje.
— Nai boljši pomoček zoper to morivko je pokora.

Msr. dr. Evgenij Valussi, stoljni prošt v Gorici,
državni poslanec, ~~gospod velikih zmoglost~~ in poštenega
značaja, zvest pristaš Hohenwartovega kluba (pravijo
„Nov.“) imenovan je škof za Trient na južnem Tirol-
skem. — Čestitamo iz serca. Govori se, da naslednik
v Gorici mu utegne biti verli g. profesor And. Marušič.
Bog daj! —

Udje Vincencijeve družbe po svojih pravih ob-
hajajo prihodnjo nedeljo društveni praznik s slovesno
službo božjo, ki bode zjutraj ob šestih v Uršulinski
cerkvi; zvečer pa imajo občni shod ob sedmih v pro-
storih katoliške družbe. K obema slovesnostima vabijo
se udje kakor tudi neudje.

Dr. A. Jarc,
predsednik.

Zahvala. Bratovščine Naše ljube Gospé presvetega
Serca Jezusovega altar dobil je za letošnje Šmarnice
12 novih od g. Leopolda Tratnika krasno izdelanih
pozlačenih svečnikov. Da se je to prekoristno delo za-
moglo omisliti, gre naj večja hvala neki dobrotni roki,
ktera pa noče imenovana biti in ki je zopet precej glo-
boko posegala v žep, kakor lansko leto za Miklavževo,
ko je ta altar bil prejel tudi prelepi dar — vso v ognju
pozlačeno svetilnico s sedmerimi lučicami. Stejem si v
prijetno dolžnost, to veselo vest naznaniti vsem udom
te bratovščine ter v imenu družbenikov najtoplejšo za-
hvalo izreči za ta tolikanj cenjeni dar. Želja mnogoterih
udov in velikodušnih dobrotnikov te bratovščine, da bi
se bilo tudi omislilo veliko družbinsko bandero, se do zdaj
zarad pomanjkanja pripomočkov ni mogla spolniti; bitro
zgodilo se pa bode tudi to, ko se dobí kaj več dobrotnih
serc, ki bi darovala v isti namen.

V Ljubljani, 3. maja 1886. Za bratovščino N. lj. G.

M. Kolar,
tajnik.

Majnikova.

Krasni majnik spet obhaja
Svoj milotni, zali god;
Po livadah, sredi gaja
Sladko péva ptičji rod. —
O le pojte, drobne ptice.
Da odmeva gaj in log,
Povikšujte čast Device,
Ki slavi jo zemlje krog!
Po livadah in vertovih
Množca blazih róž cvetè;
Po dolinah in verhovih
Novo, pisano je vsè. —
Le cvetite vé cvetice,
Povikšujte čast Device,
Ki slavi jo zemlje krog!
In potoček ljubeznjivo
Med germovjem tam šumljá;
A po tratah pa vse živo
Stvaric božjih ti skakljá. —
O vé biserne vodice,
In žival'ce berzih nog,
Povikšujte čast Device,
Ki slavi jo zemlje krog!
Vsa narava zdaj goduje,
V pisan je zavita pert;

Slavo Božjo povišuje
Travník, log domači vert. —
Vse drevesa, vse gredice
Na široko in okrog,
Povikšujte čast Device,
Ki slavi jo zemlje krog!

I. Z.

Duhovske spremembe.

V Teržarški škofiji: Č. g. Andr. Purga je po-
stal kapelan in katehet v Terstu v sirotišnici. Mladomašnika
sta poslana v duhovsko pastirstvo, t. j.: č. g. Jož. Grašič
v Galinjano, in č. g. Aleš Gašperšič v Pazin. Č. g.
Jož. Ivanič, na Dunaju v Avgustineju, je 31. pros.
mašnik posvečen.

V Lavantinski škofiji: Dobila sta čč. gg.: Jož.
Žehel župnijski sv. Jurja v Mozirji, Fr. Rojko župnijski
sv. Daniela v Razborji. Č. g. Jož. Hajšek je postal pro-
vizor župnije Skalske. Razpisani ste župniji: Zaveršje
do 27. maja in Skale do 8. rožnika.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: V dober namen za pokoj
nekega ranjcega 10 gld. — V. 1 gld. — Čast. gosp.
bogoslovec 1 gld. — Čast. g. župnik Jož. Vidmar 2 gld.
— Č. g. župnik A. Jamnik 2 gld. — Z znamenjem I—an
blag dobrotnik poslal 5 gld. — Prečastiti gosp. župnik
Karol Tedeschi 5 gld. — N. Zajic 1 gld. 40 kr. — Č.
g. kapl. Andr. Kalan 3 gld. — Čast. g. župnik Martin
Tomec 5 gld. — Čast. g. župnik M. Jereb 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Šola Šišenska po častitem O.
Placidu 8 gld. — Čast. g. Simon Zupan, nunski katehet
v Loki, 20 gld. — Čast. g. Ignacij Vrančič, župnik v
Zagradcu, 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Želimelj
9 gld. 12 kr. — Z Berda zopet 1 gld. 12 kr. — Z Mo-
zeljna 16 gld. — Iz Košane 11 gld. 60 kr. — Od sv.
Katarine 15 gld. — Iz Ribnice 23 gld. 22 kr. — Iz
Cerkljan pri Kranji 35 gld. — Z Bele cerkve zopet 1 gld.
S Črnega Verha nad Idrijo 20 gld. — S Šent-Lenarta
nad Loko zopet 2 gld. — Iz Černomlja 21 gld. — Ja-
vorje po č. g. M. Jerebu 5 gld. — Fara Unec 7 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Iz Žirov 6 gld.
25 kr. — Kovor 1 gld. — Fara Godoviška 2 gld. 30 kr.

Za sv. Očeta: Fara Godoviška 6 gld. po č. g. Val.
Klobus-u. — Kovor 1 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Preč.
g. Ž. B. 5 gld.

Za misijone: Neimenovane dobrotnice 10 gld. —
Preč. g. J. Rozman 1 gld.

Za zvonček g. misijonarja V. Laha: Mart. Trilar
1 gld. — Neimenovane dobrotnice 20 gld.

Za razširjanje sv. vere: Neimenovan po č. g. kapl.
Jan. Feltrinu 25 gld.

Za zvonove v Sarajevu: Čast. gosp. župnik Mart.
Tomec 5 gld. — Č. g. kapl. Andr. Kalan 2 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Preč. g. župn. J. Rozman
4 gld.

Za cerkev sv. Martina na Zilski Bistrici: Mart. Tri-
lar 1 gld.

Za čč. oo. Frančiškane v Jeruzalemu: Prečast. gosp.
župnik Karol Tedeschi 3 gld.

Za najpotrebniši misijon: V. 2 gld. — Po gosp. J.
Rozmanu 1 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. L. B. v Z. B.: Zastran pošiljatve naznanjeno odprav-
ništvu in se bo vravnalo. — G. B. v B.: Zastran Dan na-
znanili odpravništvu.